

Мишљење, како настаје и због чега?

Уколико вас то занима потребно је да се обратите „правим људима“, а то су мала деца. Они су једини прави аутентични сведоци и актери његовог магичног стварања. Чаролија драматичног тренутка, када још неразвијена чула и свест тих малих бића, срећу и упознавају део по део великог света, који уједно обликују по свом нахођењу и у коме по први пут могу сама себе да идентификују. Њихова опчињеност и занесеност за нас одрасле тако једноставним и неприметним стварима и појавама, равна је најлепшем светском чуду!

Одрасли се у комуникацији служе говором и симболима јер су заборавили лепо и узбудљиво детињство речи. Изгубљени рај личног упознавања и именовања, конкретног, чулног, животног повода за мисао и реч – ти сликовити предели припадају далеким и давним данима далеког детињства. Без искуства, без памћења и знања први пут овде, деца пипају очима, ушима, свим чулима, и тим непосредним и бурним доживљајима дају своја, аутентична имена, вредности и карактеристике.

Само млади и гладни радости и зачуђени, могу толико да виде и доживе. И нико сем њих не зна толико различитих имена за једну ствар или појаву. Богаство тих доживљаја и имена ове мале незналице у спрези увек нових и другачијих конкретних околности. Све је за њих ново и са новим именом, ако се јави у новим околностима и новој функцији. Сваким даном свет је за њих све већи и већи.

Они најпре не знају ништа а затим дуго путују, лутају и откривају док не сазнају „све“.

И ту се завршава најлепша човекова авантура, после свега неколико година спонтаног и некористољубивог живота без смисла и циља. Удаљимо се од детињства а не приближавамо циљу. Циља нема, циља живота, и ми се носталгично почињемо враћати добу када смо били најближе животу и себи. Живот нам намеће разна правила, како се времена мењају тако се мењају такозвана морална начела, живи се све брже и брже. Друштво на нас врши велики притисак и приморава нас да се држимо строго одређених калупа. Све то нас невероватном брзином удаљава од наше искрености и неискварености, од наше истинске природе.

Када постанемо свесни тога обично се питамо: да ли је сада касно да се вратимо себи?

Сва уметност је, чини се, покушај да се живот поново доживи али на онај начин, оним чулима и глађу, онако богато, слободно и невино. Бити детињаст и неозбиљан, јер је све друго мање озбиљно и мудро. Ту се и додирују поезија и ова поучна књига. Бице мало и погрешно ако се ови драгоцене документи буду регистровани само као цакле или штосеви.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com